

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Број: 010-01-00152/2011-01
Датум: 02.04.2012. године
Београд

Високи савет судства у поступку одлучивања по приговору М.М. из Рашке, изјављеног против Одлуке Првог састава Високог савета број 119-05-00078/2010-01 од 14.06.2010.године, на основу одредбе члана 5. Закона о изменама и допунама закона о судијама („Службени гласник РС“ 101/2010) и члана 29. Правила за примену Одлуке о критеријумима и мерилима и за поступак преиспитивања Одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС“ бр.35/2011), на седници Високог савета судства од 02.04. 2012. године, донео је

ОДЛУКУ

ОДБИЈА СЕ приговор М.М. из Рашке изјављен против Одлуке Првог састава Високог савета број 119-05-00078/2010-01 од 14.06.2010.године, а побијана одлука се потврђује.

Образложење

Подносилац приговора М.М. у моменту пријаве на Оглас за општи избор судија за судове опште и посебне надлежности у Републици Србији, који је обављен у „Службеном гласнику РС“ број 57/09 од 15.07.2009.године, био је судија Општинског суда у Лепосавићу, од средине 2003. године је упућен на рад у Општински суд у Новом Пазару.

Пријавио се на Оглас за избор судије у Виши и Основни суд у Новом Пазару, Привредни и Основни суд у Краљеву, Прекршајни суд у Рашки и Прекршајни суд у Новом Пазару.

Високи савет судства је донео Одлуку у избору судија на сталну функцију у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС“ бр. 106/09) од 17.12.2009. године којом одлуком није био обухваћен М.М.

Високи савет судства је донео Одлуку број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године у ставу I тачка 494. изреке, да подносиоцу жалбе престала судијска дужност дана 31.12.2009. године.

М.М. је поднео Уставну жалбу против Одлуке о избору судија на сталну функцију у судовима опште и посебне надлежности и предложио да се Уставна жалба усвоји и да се утврди да су му повређена и ускраћена права зајамчена Уставом и Европском конвенцијом.

М.М. је изјавио жалбу Уставном суду против Одлуке Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25. децембра 2009.године, у делу става I изреке којом му је престала судијска дужност 31.12.2009.године.

14. 06. 2010. године Високи савет судства је донео појединачну Одлуку број 119-05-00078/2010-01 и овом појединачном Одлуком замењен је јединствена Одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године у ставу I тачка 494 изреке.

У појединачној Одлуци Првог састава Високог савета судства је наведено да разлози за сумњу постоје у погледу достојности. Наведено је да за време док је обављао функцију судије Општинског суда у Новом Пазару је против њега вођен кривични поступак у Окружном суду у Новом Пазару у предмету К. 99/07 због кривичног дела продужено кривично дело кршење закона од стране судије из члана 360 КЗ. Подносиоцу жалбе М.М. изречена је 27.10.2009. године условна осуда за учињено кривично дело те му је утврђена казна затвора од једне године са роком провере од две године. У време када је доношена ова одлука предмет се налазио у Апелационом суду у Крагујевцу под бројем Кж1. 1644/10 по жалби окривљених и није био правноснажно окончан.

У овој појединачној одлуци Високи савет судства је навео да је посебно ценио природу кривичног дела која се подносиоцу жалбе ставља на терет и чињеницу да је од стране Окружног суда у Новом Пазару оглашен кривим па је Високи савет судства навео да је сумња у извршење кривичног дела кршење закона од стране судије неспојива са вршењем судијске функције, са моралним особинама и моралним понашањем судије, чиме је доведена у питање узорност, савесност и правичност, у склопу критеријума достојности.

Против ове одлуке М.М. је изјавио жалбу у којој је навео да је оваквим утврђењем Високог савета судства повређен институт претпоставке невиности имајући у виду да у време доношења побијане одлуке он није био правноснажно осуђен.

Одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама, прописано је да ће стални састав Високог савета судства преиспитати Одлуку Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности судије из члана 101 став 1 Закона о судијама („Службени гласник РС“ бр.116/08, 58/09,104/09, 101/10), у складу са критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености, достојности, коју

ће донети стални састав Високог савета судства док је у ставу 3 прописано да се жалбе, односно Уставне жалбе сматрају приговорима на Одлуку Високог савета судства. У смислу става 4 овог члана о приговору одлучује стални састав Високог савета судства.

У смислу одредбе члана 5 став 1, 3, 4 и 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама стални састав Високог савета судства је донео Правила за примену Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности а у смислу одредбе члана 3 став 2 тачка 4 Правила је прописано да Високи савет судства утврђује чињенице да подносилац приговора не испуњава неки од критеријума док је чланом 8 Правила прописано да је задатак Комисије Високог савета судства да спроведе поступак утврђивања чињеница и разговора са подносиоцем приговора а које право је подносиоцу приговора гарантовано чланом 5 став 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Комисија Високог савета судства је спровела поступак утврђивања чињеница. Подносилац приговора је усмено пред Комисијом 17.10.2011. године изложио своје наводе на рочишту те је Комисија на основу првостепене пресуде Окружног суда у Новом Пазару К. 99/07, решења Апелационог суда у Крагујевцу Кж 1. 1644/10 те увидом у списе И. 1162/07 (стари број И. 289/04)И. 1161/07, и И. 1163/07 и доказе у тим списима а такође и из изјаве коју је М.М. дао на рочишту пред Комисијом утврдила следеће чињенично стање:

М.М. је у току 2003. и 2004. године радио у Општинском суду у Новом Пазару у извршној рефереди. Пресудом Окружног суда у Новом Пазару К. 99/87 од 27.10.2009. године оглашени су кривим Ч.М. из Тутина и М.М. из Рашке због тога што су и то:

1. Ч.М. као одговорно лице у својству генералног директора компаније А.Д. Нови Пазар током 2003. И 2004. Године злоупотребио свој службени положај и прекорачио овлашћења тако што је крајем 2002. Године од М.М. извршног судије Општинског суда у Новом Пазару како га је он то обавестио, да у извршном поступку који је М.М. водио пред Општинским судом у Новом Пазару а ради реализовања хипотеке може уз сагласност хипотекарног повериоца и дужника промет непокретности да се изврши путем поравнања без одржавања ликвидације или другог вида надметања, па је у намери да другима прибави имовинску корист у износима већим од 1.500.000,00 динара на штету Републике Србије и „ [REDACTED] договорио се са власницима приватних предузећа Фабрика намештаја [REDACTED] з Тутина, [REDACTED] из Новог Пазара и власником [REDACTED] Х.М. да им прода део непокретне имовине власништво [REDACTED] и део градског грађевинског земљишта власништво Републике Србије, које земљиште користи оштећена радна организација и то по ценама знатно нижим од тржишних да би у том циљу избегао законити поступак продаје путем јавне лицитације од надлежних органа предузећа издејствовао доношење одлука о узимању новчаних средстава на зајам од наведених власника приватних предузећа, истичући потребу да за узети зајам на име обезбеђења дуга дозволи упис хипотеке на одређеним катастарским парцелама чији су они корисници,

затим је ради извршења ових одлука којим су припремали отуђење имовине у законском поступку закључивао Уговор о зајму да би у судским поступцима пред Општинским судом у Новом Пазару који је водио у својству извршног судије М.М. супротно тада важећим прописима претходно извршио укњижбу заложног права над одређеним деловима непокретности а кроз њихову реализацију ради извршења новчаних потраживања из уговора склапао поравнања са зајмодавцима као повериоцима којима је дозволио пренос власништва на укњиженим непокретностима чија је тржишна вредност утврђена ван судског поступка од стране лица које није вештак из те области и која је била знатно нижа од тржишне, што је знао те је на овај начин омогућавао одређеним лицима прибављање противправне имовинске користи и стицање права коришћења над земљиштем без добијене сагласности од стране републичких дирекција за управљање имовином и при том је био свестан свог дела и хтео њихово извршење и био свестан да је његово дело забрањено.

2. М.М. је оглашен кривим што је у својству судије Општинског суда у Новом Пазару у намери да другом прибави имовинску корист не водећи рачуна о власништву над предметним непокретностима које чине градско грађевинско земљиште власништво Републике Србије корисник [REDACTED] у току 2003. и 2004. Године у поступцима које је он водио пред Општинским судом у Новом Пазару грубим кршењем закона донео незаконите одлуке и то: у предмету И. 736/03 одредио је укњижбу заложног права над непокретностима [REDACTED] у поседовним листовима број 2642 и 1815 КО Нови Пазар – градско грађевинско земљиште Републике Србије супротно одредбама члана 5, 6 и 7 Закона о средствима у својини Републике Србије без сагласности надлежног органа, затим је донео решење И. 174/04 22.03.2004. године којим је дозволио извршење наплате доспелог потраживања на основу Уговора о зајму између [REDACTED] и [REDACTED] из Тутина над имовином која је била предмет залог а затим је 29.03.2004. године прихватио предложено поравнање које по садржини и правном дејству има карактер судске одлуке у судском поступку који је спроведен супротно Закону о промету непокретности посебно одредаба члана 12, 13, 14 и 15, утврдио знатно нижу цену од тржишне цене на основу налаза вештака који није одређен наредбом суда а којег су странке ангажовале, у току спровођења поступка извршио препарцелацију катастарских парцела формирајући нове мање парцеле супротно Закону о Катастру, формирајући на тај начин катастарску површину нових парцела чија вредност је процењена на 7.224.000,00 динара (према налазу вештака у току истраге просечна тржишна вредност земљишта наведене површине износи 11.793,600,00 динара) са преносом права сукорисништва и прибављањем имовинске користи у износу већем од 4.569,600 динара за власника [REDACTED] из Тутина.

На сличан начин је поступио и 07.08.2003. године у поступку повериоца ДДО [REDACTED] а из Новог Пазара и повериоца [REDACTED] и незаконитим поступањем омогућио прибављање имовинске користи повериоцу [REDACTED] у износу већем од 4.639,304,00 динара, а такође 13.02.2004. године на идентичан начин је омогућио власнику [REDACTED] из

Новог Пазара да незаконито прибави имовинску корист у износу од 13.013.433,00 динара и право коришћења на грађевинском земљишту, те је на овај начин грубо повредио законске одредбе и тиме извршио кривично дело кршење закона од стране судије из члана 360 КЗ.

Окружни суд у Новом Пазару је првоокривљеном изрекао затворску казну а окривљеном М.М. изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од једне године са роком провере од две године од дана правноснажности пресуде.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж. 210/10 од 25.03.2010. године по жалби бранилаца окривљених наведена првостепена пресуда је укинута и предмет враћен на поновно одлучивање.

У наведеним извршним поступцима Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости пред Врховним судом Србије у Београду те је Врховни суд Србије одлукама Гзз. 64/05 од 15.12.2005., Гзз 63/05 од 08.02.2006. године и Гзз 65/05 усвојио захтев за заштиту законитости и укинуо одлуке о прихватању поравнања између повериоца и дужника као и одлуке о брисању укњижбе заложних права и предмет вратио на поновно одлучивање. У овим одлукама Врховни суд Србије је навео да је М.М. у наведеним извршним предметима поступао незаконито и противно одредбама Закона о извршном поступку као и одредбама Закона о основама својинско правних односа.

На рочишту М.М. је изјавио да се наведени поступак води против њега тенденциозно, да је то монтирани поступак јер је он био председник Општинског суда у Новом Пазару и суспендован је 01.12.2006. године а посебно истиче да уколико његово поступање у извршним предметима није било у потпуности у складу са законским одредбама нису наступиле никакве штетне последице и оспорава да је Врховни суд Србије уопште одлучивао поводом било ког ванредног правног лека у овим одлукама.

На основу овако утврђених чињеница Високи савет судства је оценио да М.М. није достојан за вршење судијске функције сагласно члановима 7 и 8 Одлуке о критеријумима и мерилима и да би ово поступање судије које је напред наведено било основ за покретање дисциплинског поступка и изрицање озбиљне дисциплинске мере у складу са чланом 4 став 1 тачка 3 Правила.

Високи савет судства није прихватио наводе подносиоца приговора где тврди да одлуке судије не смеју бити предмет било какве друге ревизије осим у поступку по правним лековима. Овакви наводи су неосновани јер Високи савет судства није утврђивао ваљаност одлука које је доносио М.М. . Те чињенице је утврдио Врховни суд Србије у одлукама по захтеву за заштиту законитости. У одлукама Врховног суда Србије наведени су такви пропусти у раду подносиоца приговора које Високи савет судства сматра грубим кршењем закона – одредаба ЗИП-а и ЗПП-а услед којих пропусти у раду су фирме које су наведене у овој одлуци тј. њихови власници стекли противправну имовинску корист у енормним износима. Обавеза судије је да примењује закон а не да га крши и то још са оваквим последицама.

У конкретном случају Високи савет судства није разматрао првостепену и другостепену кривичну одлуку у смислу кривице М.М. и евентуалне

санкције, него у смислу утврђених чињеница које је првостепени суд утврдио а које се односе на поступање судије. Из тих разлога је неоснована примедба подносиоца приговора да је повређен институт претпоставке невиности.

На основу свих изнетих чињеница Високи савет судства је оценио да се неосновано приговором побија одлука о престанку судијске дужности Првог састава Високог савета судства те да је услед неиспуњености услова прописаних одредбом члана 45 Закона о судијама те чињеници да је основано оборена претпоставка достојности било места примени одредаба члана 101 став 1 Закона о судијама а на основу које је подносиоцу приговора престала судијска дужност са 31.12.2009. године па је приговор одбијен и одлука потврђена у смислу одредбе члана 29 Правила у вези са одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број: 021-02-64/2011-01 од 12. септембра 2011. године.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА**

Мирјана Ивић

Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.

Д-на:

1. Подносиоцу приговора
2. Архиви